

Một Mình Với Bóng

Tôi thủ thi. Tôi thì thầm. Tôi độc thoại.
Nói một mình. Lặng lẽ một ngày qua...
Từ tuổi xuân xanh cho tới tuổi xế tà
Tôi tạc cho tôi tượng thời gian hơi thở...

Đời bình thường như đời hoa cứ nở
Đời có gì đâu nên cỏ cứ màu xanh
Tôi đã qua bao thác bao ghềnh
Khi nghỉ mệt: Đời bình yên êm ả...

Đời như vậy là không đời lạ
Chỉ lạ là sao đời chẳng đời quen?
Quen hay lạ, chỉ là một cái tên
Người ta đặt cho con mèo con chó!

Tôi thủ thi thì thầm...Tôi là gió
Gió thì ào ào mà rặng liễu rì rào
Có người nói: Tôi nằm mơ, có người nói: Tôi chiêm bao
Ôi cách nói. Nói cho có vào, có ra, có đi có ở...

Ngày hôm nay qua đi. Ngày hôm nay còn nữa
Như truyện dài đăng báo, đọc chơi
Sách giấy, báo giấy, cũ rồi...
Bây giờ là thời của Internet!

Tôi thủ thi. Tôi thì thầm. Tôi chưa chết
Xoáy ngón tay cả thế giới hiện hình
Chuyện trên đời này, ngộ nhĩ hiển linh
Cái màn ảnh của computer nói đấy!

*

Bạn biết đó, tôi đang ngồi trước máy
Bấm website của bạn, thì thầm:
Hai đứa mình thương nhé ngàn năm
Từ tuổi thanh xuân tới xế chiều...Ai cấm?

Tôi vừa đưa tay ra cho bạn nắm
Khi rút về, tôi có cái hư vô!
Cảm ơn tình, trang giấy câu thơ!
Cảm ơn đời, một chữ Buồn, gió lộng...

*Cảm ơn hòai thuyền qua biển sóng
Cảm ơn cù lao...một chút xíu Quê Hương
Tôi thủ thi tôi thì thầm tôi dễ thương
Tôi hái nụ bạch hường tôi hôn chất ngất...*

Trần Vấn Lệ